

CAMÍ NOU

A.J. CASA DE JOVENTUT 'QUELCOM' - Segona època - Número 5 - Setembre 2002

il·lusions i projectes en flames

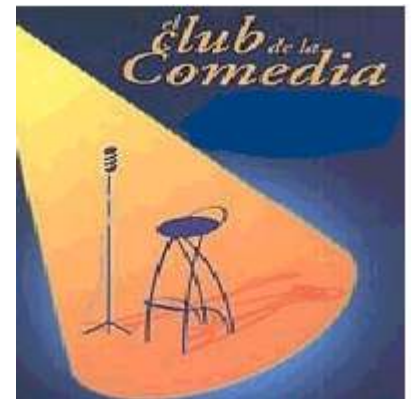
revista gratuïta

QUÈ FAREM? ...FOC I FUGIREM!!!

L'Ajuntament de Benicàssim fa olor a cremat. Broten espurnes entre els partits que governen en coalició i inclús entre membres del mateix partit. Són moltes les crisis que ha patit el pacte de govern, continus desencants i disputes fan que, més que una casa consistorial, l'Ajuntament sembla un corral de galls. A més a més de les relacions entre els nostres polítics, també es cremen molts dels seus projectes, promeses que ens feren a tothom durant la campanya electoral del llunyà 1999. Grans projectes i il·lusions que al finalitzar la legislatura només seran cendra.

Fum, fum és el que ens van voler vendre a tothom i el que va decantar molts vots joves. Una joventut enganyada que no oblidarà i que avui veu el panorama actual amb incredulitat i decepció. Projectes de fum que s'esvaeixen com si foren núvols i que mostren que els governants a Benicàssim viuen en una altra dimensió. Una dimensió distinta a la nostra on potser construir castells en l'aire es considera complir el programa electoral però, amigues i amics, a la resta de mortals i a la joventut benicassuda això no ens val.

La cortina de fum comença a esvaïr-se, on està el nou Casal Jove? i la Ràdio-Jove? i la piscina coberta? i la nova "Garrofera". dels més majors? i el "boulevard"? i la ciutat de l'oci? ja,ja,ja. I ara, tot açò per fer i encara hi ha algú amb ganes de fer més fum amb un port esportiu i un tranvia! ja,ja,ja, "el club de la comedia" us espera!

Prou de farols. La política de tapar un nefast cicle amb falses il·lusions la veiem tots els anys en els clubs de futbol. Després d'una mala temporada sempre arriben fitxatges bomba per fer un rentat de cervell als socis perquè seguisquen confiant amb la mateixa directiva i el seu president. Açò mateix ho comença a utilitzar l'Ajuntament de Benicàssim. Amb els seus projectes fracassats i les inversions milionàries desaparegudes tornen a prometre grans obres i projectes "impossibles" com el port esportiu o el tranvia. Sense estudi previ de cap tipus llencen les seues fantasies sobre la població a manera de precampanya electoral.

Només resten nou mesos, prepareu-vos bé els acudits. Maig 2003, programa especial de "el club de la comedia", eleccions municipals a Benicàssim.

Els i les joves no passem!!!!

Consell de redacció:

A. J. "Casa de Joventut QUELCOM"

Col·laboracions:

Les i els joves de Benicàssim

Agraïments:

La QUELCOM mostra el seu agraïment per llurs col·laboracions a:

EL CASAL JOVE DE BENICÀSSIM especialment a Mª Carmen Torres, LA REGIDORIA DE JOVENTUT, REGIDORIA DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA, Panaderia Paquita, Peluqueria Merche, Sport Salud, Dulcemelo, Peluqueria Marza i Café El Corb.

Aquesta és una publicació plural. Esperem la teua col·laboració. Pots remetre'ns els teus textos d'opinió o literaris a la nostra seu social o direcció d'e-mail.

quelim@independiente.net

JA TENIM WEB, VISITA'NS:

<http://quelim.independiente.net>

TELES SÍ, RÀDIO-JOVE NO

Fa aproximadament un any una representació de joves de la nostra associació es va entrevistar amb l'alcalde, el senyor Javier Asín. En aquesta reunió de més de dues hores li vam parlar de totes aquelles qüestions que en aquell moment ens semblaven prioritàries per al jovent de Benicàssim.

D'entre totes destacà Ràdio-Jove per diferents motius. En primer lloc perquè ens sembla evident que el seu tancament per problemes legals i burocràtics va significar un pas enrera simptomàtic en les polítiques de

dinamització juvenil iniciades anys abans pel consistori municipal i que tingueren com a fita clau la creació del Casal Jove. En segon lloc perquè pensem que després de més

de sis anys del seu tancament no hi ha cap altre motiu que la desídia i el desinterés dels nostres governants perquè Ràdio-jove no estiga en funcionament.

En aquell moment se'ns va indicar la dificultat de legalitzar un mitjà de comunicació d'àmbit local com a principal obstacle. També es va fer referència a l'elevat cost de la proposta i al tipus de gestió que s'hauria de dur a terme com a problemes a solventar per tal de fer realitat aquest projecte.

Doncs bé, mesos després d'aquesta conversa hem comprovat com les televisions locals proliferen, tant a les localitats dels voltants (Castelló, Vall d'Uixò, Vila-real...) com al nostre poble on hi ha una, RTVB, que

emet des de fa mesos amb regularitat i recentment han començat les emissions de prova, en la mateixa freqüència de TV Castelló, d'un nou projecte televisiu per al nostre municipi. Sembla que els problemes legals no són tan importants com se'ns volia fer creure, més bé pareix que existeix un buit legal que possibilita que es multipliquen aquests tipus d'iniciatives. També ens ha sorprès el fet que la qüestió econòmica haja servit per a frenar la reapertura de Ràdio-jove i en canvi l'Ajuntament financie iniciatives privades com són les televisions locals mitjançant cunyes publicitàries de tots els esdeveniments que es realitzen, les quals apareixen durant l'emissió de la programació d'aquestes cadenes.

Finalment, tampoc creem que la problemàtica de la gestió siga important, ja que la nostra associació es compromet a realitzar aquesta tasca debades, com passa en altres llocs. El contingut de la programació de Ràdio-jove seria majoritàriament espais musicals com ja ocorria en la primera etapa, ja que sabem de l'interés de molta gent que ens pregunta constantment per la reapertura de la Ràdio. No obstant, les portes estarien obertes a tota mena d'idees: informatius, radioficció, entrevistes, programes temàtics...

En tot cas Ràdio-jove, com sembla que alguns temen, no seria mai un projecte polític partidista, personalista i amb afany lucratiu, encara que al nostre poble tenim bons mestres en antena, sinó una eina importantíssima de dinamització cultural i juvenil.

Per tot açò Ràdio-jove no pot ser més una reivindicació sinó una realitat que puguem gaudir totes i tots els joves de Benicàssim.

Dani Rovira

No es pot lluitar contra les adversitats

El fenomen televisiu *Operación Triunfo* va arribar a la nostra població de la mà d'una emissora de ràdio. Aquesta va ser capaç de congrega al recinte de festivals tanta gent com en cabia davant l'escenari, per veure a les estrelles preferides de la televisiva sèrie, més uns altres també coneguts "músics", entre cometes perquè la seua condició de músics no la van demostrar en cap moment, si la d'imitadors, ballarins, *showmans*, o com es vulga dir, com tants i tants que es fan dir músics, però no saben afrontar un directe. Però que hem de fer, el *playback* és

així i quan no se sap més i el mercat discogràfic és així, doncs... Com es venen més discos de tres que s'han fet famosos en la tele, que els que es poden dir de veritat músics, sense cometes,

doncs hi ha que conformar-se, no es pot lluitar contra les adversitats. El consol és que els passarà com a tants d'altres, cal recordar noms? que duraran fins que els seus discos deixen de tindre ganxo comercial, i les discogràfiques treguin un altre cantant de moda; un any, any i mig?, els temps ens dirà fins on arriben.

Entre tanta *Operación Triunfo* ens hem oblidat d'altres músics que van passar per la nostra població, fa ben poc, els del FIB, perquè al Mulabe també hi havia molt de *playback*. Es van poder veure grans concerts, eixos sí en directe i demostrant el que valen, cal recordar el concert de Suede, amb el cantant afònic, que encara així va demostrar molt més que tots els "trionfadors" junts.

Però tampoc cal anar-se'n per les branques i baixem més avall encara en el panorama musical de la nostra població. Un altre concert (o intent de concert), es va poder vore, fa molt poc, encara que no per tanta gent, protagonitzat per quatre músics locals. De fet, encara no sé qui tocava, si eren

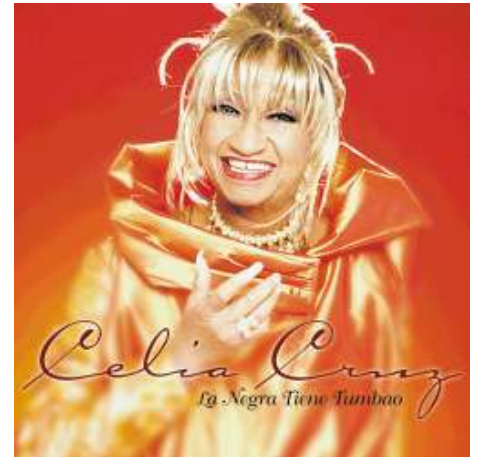

músics del poble o de fora, bé, quasi hi havia més de fora que del poble, però realment el concert era de la nostra banda. Ho sent, torne a demanar disculpes, la nostra banda no, la banda que volen tres, un que la dirigeix, el segon que dóna la cara i un tercer que els fa de no sé ben bé què als dos primers (em sembla que insultar als que no els cauen bé als dos primers).

La veritat és que la banda de música ha caigut tan baix que no m'estranya gens els ridículs tan seguits que està fent. De fet, el públic s'està acostumant i tot al nivell musical tan

deplorable al que s'ha arribat. I crec que aquest nivell seguirà per prou de temps, encara que em sàpiga molt de mal dir-ho, això sí, si la banda no desapareix abans, perquè aquests tres se l'estan carregant a marxés forçades. Ja no vaig a parlar de com millorar-ho, com he fet tantes voltes, és inútil, per a què, no fan cas i encara seguiran dient que la banda està de capa caiguda per culpa de persones com jo, que no la volem. Sí, teniu raó, no la volem, ¿per què esforçar-nos per a millorar-la, i intentar fer coses per ella?, si després esteu vosaltres que amb la vostra mentalitat tancada, estancada en èpoques molt i molt passades, vos penseu que amb quatre totxeries i tres tocant com poden i quinze de fora, ja tenim banda!. Si eixa és la banda que voleu, l'heu aconseguida, enhorabona!. No cal lluitar contra els elements, és impossible. No

et volen perquè no penses com ells, que poc democràtic, però clar, no els pots dir que no són democràtics, perquè, ull.....

Hi ha que tindre en compte l'opinió de tots, ja ho sé que per a vosaltres és molt difícil perquè no ho heu fet mai, però algun dia ha de ser el primer, i en lloc de voler tirar-nos fora, deixeu-vos de reunionetes *tontes* i preocupeu-vos pels vostres músics. No es fa banda insultant al personal i volent tirar al carrer als que “vos molesten”, per no pensar com vosaltres. L'única cosa que heu aconseguit és eixa, tindre la banda que voleu.

Quina pena.

Carles Lliberós

L'APLEC: ENTRE LA GERMANOR I LA FESTA

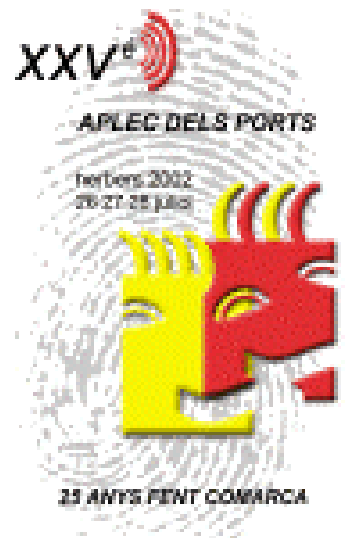
Un any més, com cada darrer cap de setmana de juliol en un poble de la comarca d'Els Ports s'encén una flama a la festa, la cultura, el debat polític i, perquè no dir-ho a la germanor. Estem parlant de L'Aplec dels Ports que enguany ha celebrat la seua 25ena edició a la localitat d'Herbers, on milers de joves, i de no tan joves ens vam reunir per a disfrutar de tres dies plens d'actes musicals i culturals.

L'Aplec, a banda de ser una de les manifestacions culturals i lúdiques més consolidades de les nostres comarques també és una finestra oberta al debat polític i a la reivindicació popular al voltant d'una comarca que, lluny de projectes com l'aeroport o terres mítiques, té greus

problemes de desenvolupament. Un exemple clar és el del poble amfitrió, Herbers, un municipi que difícilment arriba als 100 habitants a l'hivern, ha vist com l'escola, un dels elements vertebradors d'un poble, tancava a causa de la imparable despoblació que pateix tota la comarca. Però un dels exemples més sagnants plantejats allí va ser el de la SAMUR, ubicada a Sant Mateu, que en cas d'urgència pot tardar, en alguns casos, fins a 2 HORES.

En definitiva L'Aplec D'Els Ports, que en aquesta edició complia les seues Bodes De Plata, es troba entre la festa i la germanor de tots els que tenim un cert "compromís" de suport amb la gent d'una de les comarques més oblidades del País Valencià. Amb tot açò encara hi ha gent que afirma que l'Aplec és una reunió de "rojos" i catalanistes. Possiblement ho diuen els que no han vingut mai i no saben que en aquest lloc cabem tots, però que no es preocupen perquè qui va a l'Aplec no està obligat a portar una samarreta del Che ni tampoc portar cap bandera estelada, simplement s'exigeix ganes de passar-ho bé i una miqueta d'esperit crític per a poder comprendre que la comarca d'Els Ports és un dels molts indrets on "España no va tan bien como dicen algunos". Si voleu, ja sabeu, ens veiem el proper juliol a Forcall. Vos fa? Vinga!!!!.

La Polèmica de les Zones Blaves

- ZONES BLAVES. Fa 12 anys, molts ajuntaments, aixafats pel problema de l'aparcament en els seus carrers cèntrics, decidiren establir un sistema en què els conductors, a més de vore reduït el seu temps d'estacionament, havien de pagar per ell. Ara, la justícia considera abusiu aquest fet:

Aquest tema, és sols una xicoteta porció del pastís que els urbanites es veuen obligats a degustar dia a dia, un minúscul capítol en l'estrambòtica història de l'evolució de les ciutats.

Allà pels anys 70, els ajuntaments de les grans i mitjanes capitals s'adonaren que en els seus centres urbans sobraven cotxes o faltaven places per a estacionar. Fou llavors quan es començaren a prendre les

primeres mesures al respecte, que consistien, a grans trets, en limitacions horàries en determinats carrers conflictius.

En la dècada dels 80, el problema començà a fer-se cada volta més incòmode per als grans consistoris, que introduïren les que es donaren a conèixer com zones blaves a través de la ORA (Operació de Regulació de l'Aparcament), o el que és igual, el conductor hauria de pagar per hora per a estacionar en els carrers que se senyalaren amb el distintiu de zona blava.

Es començaren a fer concessions a empreses privades, que s'encarregaven de gestionar aquests espais públics, contractant vigilants que controlaren les infraccions en aquestes zones. Des d'eixe dia fins avui, tot es resumeix en un tira i

afluixa entre els particulars i les associacions d'automovilistes per un costat, i els ajuntaments per un altre. De moment, tant el Tribunal Suprem, en tres ocasions, com els Tribunals Superiors de Justícia de València i Madrid, han dictat sentència en favor dels primers. La raó principal és que aquests vigilants manquen de la "presunció de veracitat" que posseeix un agent municipal la funció del qual siga regular el tràfic en eixe moment. Vol dir que si vosté ha sigut multat en una zona blava, podrà recórrer eixa multa per la via administrativa i oposar-se a la paraula del vigilant. A més vosté podrà recórrer la seua sanció, si aquesta és imposada per superar el temps d'estacionament, si demostra que el parquímetre de rigor o el rellotge de canell amb el que el vigilant estiga controlant el temps no han sigut convenientment homologats en el Centre Espanyol de Metrologia, una cosa que ocorre freqüentment.

- BALANC. L'última sentència del Tribunal Suprem, eximeix de pagar a un sancionat en zona blava. En 1996, el ple del Senat va aprovar una reforma de la Llei de Seguretat Vial per la qual les grues municipals podien endur-se els automòbils estacionats indebudament en zones d'aparcament limitat. El Senat s'oposà, d'aquesta forma, a la doctrina del Tribunal Suprem, quan la sentència de desembre de 1996 fallava en contra que la grua retirara un vehicle per no pagar l'ORA.

La Federació Espanyola de Municipis i Pobles portà al Parlament el 1997 la proposta que les sancions imposades pels controladors d'aparcaments limitats tingueren valor provatori. En abril d'aquell any aquesta mesura fou rebutjada pel Parlament, ja que aquesta potestat sols podia pertànyer als agents de l'autoritat. D'haver eixit endavant aquesta proposta, el tema haguera quedat enllestit, almenys en el seu aspecte legal.

Actualment la regulació que limita l'estacionament en un carrer canvia en funció de la ciutat (depén de l'Ajuntament), o inclús del carrer/ zona en qüestió. La limitació pot dur-se a terme de varies maneres: per a no residents (sols ells paguen), per a tots (ambdós paguen), per a ningú (no paga ningú) o limitació absoluta (ningú pot aparcar).

Hi ha una història molt bonica sobre Buda...

Un dia, mentre ensenyava a un dels seus deixebles a fer de curander, li va dir que anara a buscar plantes que no serviren per a res.

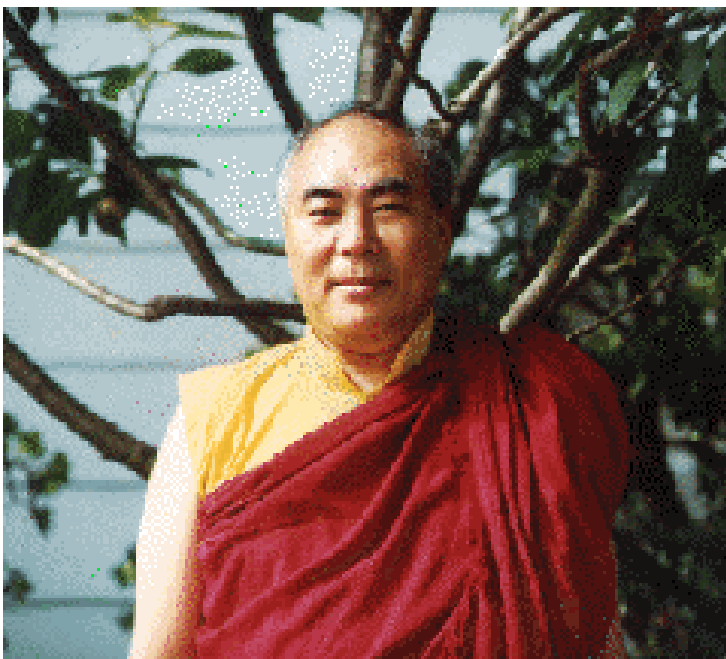
La primera vegada l'estudiant tornà amb una carretada de plantes, i Buda li digué: "Ho has estudiat prou?"

Estudia més! Has d'aprendre més coses."

I no fou fins al cap de molts anys que l'estudiant va tornar i digué: "No hi ha cap planta que no servisca per a res."

Aleshores Buda li respongué: "Ara ja pots anar a curar a la gent."

Vandana Shiva (a la recepció del XIVé premi Alfons Comín)

QUÈ VORE?

Just cause (Causa justa). 1995. EE.UU.

Director- Arne Glincher.

Intèrprets- Sean Connery, Laurence Fishburne, Ed Harris.

Un professor de dret de Harvard intenta salvar a un condemnat a mort. El policia que el va detindre pensa que sí és culpable. Una pel·lícula d'intriga amb un final inquietant.

Bailame el agua. 2000. Espanya.

Director- J. San Mateo.

Intèrprets- Unax Ugalde i Pilar López Ayala.

David i Carlos decideixen buscar-se la vida al carrer. Drogues, delinqüència, i prostitució seran les seues companyes de viatge. Una història real com la vida mateixa.

QUÈ LLEGIR?

Apuntes básicos para el animador juvenil, Francesc Codina i Lanaspá, Enrique Deltoro Rodrigo (1993). Editorial Librería Certeza coedició amb Trajecte Associats.

Un llibre fonamental per a totes aquelles persones interessades en l'animació socio-cultural. Recopilació dels coneixements i experiències de dues persones vinculades al treball amb joves.

El poder de las sectas, Pepe Rodríguez (1989). Ediciones Grupo Zeta.

Una contribució a la que ha de ser permanent autocrítica col·lectiva, per a mantindre desperta la consciència del valor de la llibertat. Descripció del funcionament més fosc d'una secta.

QUÈ ESCOLTAR?

Ænima, Tool (1996). BMG.

Rock existencial, obscur, barroc i visceral. Música amb un antiestètic so pesat de rock progressiu, alternat amb llargs i detallats interludis instrumentals i lletres antimelòdiques, plenes de sentit, en les seues cançons. Atmosferes obscures i paisatges desoladors, però d'una bellesa sonora impressionant. A destacar *Useful Idiot* i *Aenema*.

Mellon collie an the infinite sadness, Smashing Pumpkins (1995). Virgin.

Doble àlbum en què alliberen totes les seues inquietuds, un treball arriscat i de vanguardia, sense concessions i obert. Maduresa creativa en forma de melancolia i esquinçament. Cançons amb força, riff frenètics i guitarres pesades juntament amb altres acústiques i experimentals. A destacar *Bullet with butterfly wings* i *Tonight, tonight*.

EL RACÓ MUSICAL

Fib 2002: Diari

Un any més, el Festival Internacional de Benicàssim ha passat pel nostre poble i les nostres vides. La setmana més moguda de l'estiu ens ha deixat tres dies d'intensos concerts, diverses activitats culturals i un ambient de bon rotllo que s'ha extès per tota la població. Aquest any la gent ha respost com mai al considerat com a millor cartell musical de la història del FIB, arribant a xifres records de participació i penjant el típic "No hi ha entrades" els tres dies. Òbviament, només cal esmentar alguns dels grups per a comprendre-ho.

Divendres dia 2. El primer dia hi havia un ambient electrificant que ho envoltava tot i que es podia sentir des que les portes obriren a les 16:00. La gent es dirigia directament a l'escenari FiberFib.Com, al Chill-Out o a les tendes i es van

poder escoltar grups com No Neo o Me Enveneno de Azules, encara que s'ha de reconèixer que durant tota la vesprada i nit

la gent no feia més que parlar del que podríem anomenar "concert més esperat": The Cure. Els anglesos van tocar després de les brillants actuacions de Muse i Supergrass i de seguida van connectar amb un públic molt variat. El començament va ser llarg i el cantant, el mític Robert Smith, despenia una força que tornava bojos a tots els fans. Amb un repertori que incloïa

cançons com "Siamese twins", "Pornography" o "Bloodflowers", un dels moments més màgics de la nit es va produir al bis quan tot el món va poder recordar "Boys don't cry".

Aquell dia també em va impressionar el

concert de Miss Kittin and The Hacker, als quals no havia escoltat mai. Només dues persones sobre l'escenari, i a sota, milers de fibers ballant cançons com "Frank Sinatra" la qual va estar molt reconeguda pel públic.

Una dada d'interés: el divendres es van vendre a les barres el mateix nombre de barrils de cervesa que l'any passat durant els tres dies (quasi 700!!)

Dissabte dia 3. L'escenari FiberFib.Com va estar ple durant tota la vesprada, sobretot al concert de The Beta Band. A les 24 Sarah Cracknell i la resta de Saint Etienne ens van oferir un magnífic concert i pense que cada vegada que els escolte més m'agraden. Va ser una actuació molt acurada seguida per unes 7000 persones que ballaren temes molt coneguts com "Sylvie" o "Heart failed". Al mateix moment, Paul Weller ofería al públic el

millor d'ell, carregant l'atmosfera de rock clàssic. No cal parlar molt del concert de Primal Scream perquè va estar un poc avorrit, però sí de Radiohead, un dels grups més esperats al Festival durant els últims anys. Thom Yorke va estar molt atent amb el públic i el so que despenia el grup en directe era meravellós. "Karma Police" va ser, per a mi, la cançó de la nit, interpretada amb una perfecció de la que pocs grups gaudeixen. "Rinôcérôse" també van estar magnífics, acompanyats per una genial banda i van fer ballar a tots sense descans sobre tot amb la coneguda "Le mobilier".

Diumenge dia 4. Sense cap dubte, una de les millors nits que s'han viscut al FIB als últims anys: Suede, The Chemical Brothers i Air (què més

es pot demanar?). Tots tres em van encantar i l'original idea de Suede de fer un concert "democràtic" va resultar tot un èxit, doncs ens va permetre gaudir de les seues millors cançons com "Electricity", "Can't get enough" i "So young". Aquesta última va protagonitzar el millor moment del concert, escoltant les veus de tots els assistents

cantar junt amb Brett Anderson, el qual va estar un poc antipàtic (tot hi ha que dir-ho) a les proves de

so. Després, un concert molt esperat: The Chemical Brothers amb una posta en escena impressionant i donant a la gent el que volia. "Hey Boy, Hey Girl" va ser cantada i botada per tots, i encara que de vegades el concert es feia un poc llarg per les progressions preparades, ningú volia que se n'anaren. Amb l'actuació de Air, es va tancar de forma perfecta l'Escenari Verd (el més gran), i a una hora record. Els francesos van demostrar que són molt bons en directe i van tocar temes tan coneguts com "Sexy Boy" i "Kelly watch the stars".

La gent molt animada al concert de Suede, un dels més celebrats del Festival

Cal dir que aquest any el FIB ha sigut un èxit descomunal, però sense cap dubte, podrà créixer si millorem les infraestructures. La qüestió és: que hem d'esperar del FIB 2003? Hem de destacar que tot ha sigut perfecte i per això felicitem a l'organització. A tots i a totes: fins l'any vinent!!

Leticia Casañ Jensen

LA TORTURA NO ÉS ART NI CULTURA

<http://www.sindominio.net/acs/menL179.html>

Després d'eludir l'animal amb el capot, el 'picador' li clava a l'espatlla la PULLA, una llança que destrossa músculs (trapezi, romboide, arços i semiespinós, serrats i transversos del coll, etc.). Lesiona, a més, vasos sanguinis i nervis, obrint-li grans forats, per on després poden enfonsar-se les BANDERILLES, uns pals acabats en arpons d'acer tallant i punxant, de 6 a 8 cm. de longitud. Després, travessen el bou amb una ESPASA de 80 cm. de longitud, que pot destrossar-li el cor, el fetge, els pulmons, la pleura, etc., segons el lloc per on penetre en el cos de l'animal; de fet, quan destrossa la gran artèria, el bou agonitza amb enormes boçades de sang.

L'animal, en un intent desesperat per sobreviure, es resistix a caure, i per la seua gran memòria sol encaminar-se cap a la porta per la qual va entrar (porta de corrals), buscant l'eixida per la qual fugir de tant de maltractament i dolor. Però els seus botxins l'apunyalen en el bescoll amb el DESCABELL, una altra llarga espasa que acaba en una fulla de 10 cm. amb topall. A pesar d'estos terribles turments, l'animal no sol morir, per la seua gran potència física, però finalment cau a terra, perquè l'espasa ha

anat destrossant els seus òrgans interns. Llavors, el 'rematen' amb la PUNTA, un ganivet-punyal de 10 cm., amb el que intenten seccionar-li la medul·la espinal, a l'altura de les vèrtebres 'atles' i 'axis'. El bou queda així paralytitzat, sense poder tan sols realitzar moviments amb els músculs respiratoris, per la qual cosa mor per asfíxia, moltes vegades ofegat en la seua pròpia sang, que li ix a borbollons per la boca i el nas.

Els bous són una de les tradicions espanyoles més conegudes en tot el món, encara que al mateix temps una de les més polèmiques. S'ha considerat freqüentment que l'origen de la Plaça, Redolí o Cós, com vulguem denominar-lo, es troba en el circ romà. No obstant pareix encara més cert que es remunta a èpoques molt més antigues, ja que als temples celtibèrics, on se celebraven sacrificis de caps braus en honor dels seus déus tenien esta forma. Podem encara visitar les restes d'un temple d'estes característiques en la província de Sòria, prop de Numància, on hi ha evidències de la celebració d'estos ritus.

No és no obstant, menys cert que la influència grecoromana amb la seua afició pel circ, va tindre una gran importància en el sentit d'accentuar el caràcter d'espectacle i fer desaparèixer el paper que ocupava com a ritu i holocaust religiós. Sent per això esta ficció circens un altre precedent de les nostres corregudes de bous.

Espanya compta amb un gran nombre d'aficionats a les corregudes de bous. Estos consideren la correguda com un bell espectacle, un Art i una manifestació de cultura ancestral que ha sobreviscut fins als nostres dies, igual que el bou brau. I molt al contrari del que molts pensen, no troben el plaer en la tortura o en la pura mort del bou, sinó que el que realment aprecien és el valor i destresa del torero. El públic es concentra en el torero, a qui se li aplaudixen els més artístics moviments en moments en què qualsevol individu, enfront d'un bou, no tindria més desig que abandonar les formes i "eixir corrent". Però les seues manifestacions són fàcilment refutables... :

- LA TORTURA NO ÉS ART NI CULTURA. SAPS QUÈ ÉS UNA CORREGUDA DE BOUS?

Les corregudes de bous són l'espectacle públic de la tortura sagnant, cruel i prolongada d'un mamífer superior capaç (com nosaltres) de sentir dolor. La correguda no és més que una tècnica de tortura, comparable a les que s'empren amb els humans, capaç de transformar a una persona sencera en una deixalla a la què es pot manejar com es vulga.

Abans de la correguda es tanca el bou en un caixó fosc (corral), la qual cosa té l'efecte d'aterrir-lo. Quan el solten i abans que arribi a l'arena li claven el primer arpó de puntes acerades (divisa). Un animal prèviament maltractat, manipulat, tancat en la foscor i amb el dolor que li produïx la divisa, recorre al galop l'arena en una actitud aparentment furiosa. Realment, quan el bou desemboca en la plaça, **ÉS UN ANIMAL ATERRIT QUE BUSCA DESESPERADAMENT L'EIXIDA.**

El picador ha de clavar la pulla en el coll del bou davant de la creu. Teòricament ha de penetrar només la punta d'acer de 3 centímetres, però sempre claven també els 11 centímetres que segueixen fins al topall, la qual cosa representa **FERIDES DE 14 CENTÍMETRES DE PROFUNDITAT I FINS A 40 D'EXTENSIÓ**, que produïxen al bou un dolor intensíssim i que el destrossa per dins. Alguns picadors retorcen la pica per a augmentar la penetració, es recolzen en la barrera i ferixen darrere del musellet o en el costat per a provocar una hemorràgia abundant o **PERFORAR EL PULMÓ**. Si el bou li pareix al torero massa perillós el picador el «castiga» escrupolosament deixant-lo xorrent sang, mig mort i limitat granment en la seua capacitat de moviment. Cada bou rep una mitjana de 3 o 4 pulles.

Després que els picadors deixen el bou fet una deixalla, el torero demostra el seu «valor» donant-li passes de muleta, esgotant-lo per l'esforç i la pèrdua de sang. El bou a més de mans és un animal miop, daltònic, desmanotat i ingenu que envestix el drap que agiten davant d'ell, creient-lo culpable dels seus mals. Anomenen assassí al bou que no es deixa enganyar i envestix l'home.

Les banderilles acaben en esmolats arpons metàl·lics de 5 centímetres i més llargs encara en les banderilles negres. Els banderillers claven 4 o 6 d'estos arpons en les mateixes horribles ferides de les pulles o prop d'elles. A cada moviment del bou, les banderilles es mouen fent que els arpons perforen i esgarren cada vegada més la carn, augmentant l'hemorràgia i «completant» la sàdica tasca del picador. El terrible dolor que li produïxen totes estes ferides i la destrossa dels músculs del coll, és el que obliga el bou a acatxar el cap. Quan el bou arriba a l'arena té el «greu defecte» (ha de ser un «error» de la Naturalesa) de portar el cap alt. En esta postura, per a matar-lo, el torero s'hauria de pujar a una escala per a clavar-li l'espasa i açò no seria pràctic ni conforme a la sublim «dignitat» d'estos torturadors.

Es tracta de clavar l'espasa de quasi un metre prop de les vèrtebres per a lesionar el cor o algun vas sanguini important. Açò és la teoria i no passa quasi mai. El més normal és que l'espasa només encerte a abastar els pulmons i que l'animal agonitze lentament ofegat en la seua pròpia sang, després de diversos intents infructuosos el bou encara està viu, **AGONITZANT, GEMEGANT LLASTIMOSAMENT, BOÇANT SANG I PERDENT L'ORINA.**

Finalment, se li dona el colp de gràcia per a intentar seccionar la medul·la espinal. Si la medul·la no és seccionada sinó només danyada, el bou no està realment mort, sinó amb un cert grau de paràlisi i és arrossegat viu i conscient (a Múrcia, al setembre de 1979, el bou es va alçar quan era arrossegat). Inclús en el cas que la medul·la quede seccionada, el cap del bou segueix «viu» uns minuts, per la qual cosa sent perfectament el dolor al tallar-li les orelles. El bou mai arriba totalment mort al segon acte de la carnisseria, en eixa rebotiga de la plaça on ja no fan falta lluentons per a esquarterar. **EL MÉS TERRIBLE D'ESTA HISTÒRIA NO ÉS, TANT MORIR SINÓ SER TORTURAT FINS A LA MORT PER DIVERSIÓ. I TOT AÇÒ ;EN NOMBRE DE LA VIRGEN DE LA MACARENA, DE LA VIRGEN DE LA SOLEDAD Y DEL JESÚS DEL GRAN PODER!!!**

DULCEMELO

BOLOSINAS - FRUTOS SECOS

C/ BAYER, 49 - TELÉF. 984 302 095 - 12560 BENICÁSIM

café *el carb*

- copes - música - exposiciones - bocatas - lectura - juegos - teatro

PLAZA ESTACIÓN 11 BAJO · 12580 BENICÀSIM (CASTELLÓN)

peluqueria unisex
merche
Pida hora ☎ 964 30 05 80
Les Oliveres, 19 bajo
12560 Benicàssim

Sport Salud

C/ Pedro Torrado 114, 4001, Valencia - España Tel: 964 37.01.26

The Valencia Vida en Movimiento

CLASES

- Aerobic
- Body Step
- Boxing
- Fitball
- Yoga
- Yoga Pilates
- Yoga Tai Chi
- Yoga
- Yoga Ande
- Yoga Ande

 Ajuntament de Benicàssim
 Regidoria de Normalització Lingüística

CASES DE JOVENTUT

**CASA DE JOVENTUT
QUELCOM
BENICASSIM**
C/ Correos, nº2
QUELCOMINDEPENDIENTE.NET

Un món torturat

Les grans indústries i la falta d'una consciència mediambiental global són les causes que no es done la importància real a problemes com el calfament del planeta, la deforestació dels boscos o la falta d'una planificació demogràfica adequada. No obstant, l'opinió

pública també es llava les mans. Els ciutadans del planeta mirem cap a un altre costat i permetem que els recursos de la Terra estiguen sent saquejats per les grans transnacionals i les Administracions del Primer Món. Tots podem fer una miqueta més per a deixar de torturar al planeta en què vivim des de fa més de quatre milions d'anys.

Del que cadascú de nosaltres pot fer per a millorar la "forma física" de la Terra és del

que parla l'estudi "Instruments de tortura del planeta" realitzat per la Fundació espanyola de la Llar de l'Empleat. S'insisteix en la quantitat d'objectes que ens rodegen en la nostra vida quotidiana i que són altament contaminants i perjudicials per a l'ecosistema. Objectes tan comuns com les bosses de plàstic, els quaderns o les noves tecnologies es convertixen en "armes" que maltracten el planeta.

El consum de paper va augmentar sis vegades en menys de cinquanta anys i els experts aventuren que l'any 2010 es consumiran més de tres-cents milions de tones. Així, les grans zones forestals del món, com l'Amazones o les selves d'Àsia i Àfrica, estan en un seriós perill d'extinció. No obstant, cal destacar el fet que la major part del paper va a parar als països industrialitzats del Nord. Un nord-americà, per exemple, gasta 19 vegades més paper que una persona d'un país en vies de desenvolupament.

La deforestació contínua del planeta no sols té greus conseqüències en el clima i la Naturalesa, sinó que suposa la pèrdua del manteniment d'un gran nombre de sers humans que depenen directament de les riqueses dels boscos. En un any, l'home és capaç d'acabar amb més de 18 milions d'hectàrees de bosc.

El plàstic va ser un gran invent. Un nou producte amb què crear objectes quasi irrompibles. No obstant, també va ser un dels més nefastos per

al medi ambient i és difícil anar al camp o a la platja i no trobar-se amb una botella, bossa o residu de plàstic. Les indústries químiques es neguen a acabar amb un dels productes que més beneficis els produeixen. Ja en 1998, les vendes de plàstics van suposar un bilió i mig de dòlars.

El cotxe, encendre una pereta o comprar una anell d'or i diamants són també actes que fan sagnar a la Terra. El petroli i les mines de materials preciosos són cada dia objecte de conflictes armats en el món.

Angola i Sierra Leona són dos dels països més pobres del món i, al mateix temps, dels més rics gràcies als seus jaciments de diamants i or. No obstant, les lluites internes pel seu control han destruït les seues economies i milers de persones han mort o han hagut de refugiar-se en països fronterers.

Les anomenades "energies brutes", petroli, energia nuclear i elèctrica, són el cavall de batalla entre els ecologistes i els governs del món. Les bases per a fer un consum intel·ligent d'estes energies han sigut discutides en multitud d'ocasions. Són més de cinc-cents els tractats internacionals relacionats amb les millores per a no danyar tant el medi ambient. Des de la primera conferència sobre el medi ambient de Nacions Unides a Estocolm (1972) han sigut més de tres-cents els acords firmats per a reparar i optimitzar els recursos d'una manera sostenible. A pesar de tot, els

Estats segueixen preferint invertir en les energies tradicionals més que fer una despesa en reestructuracions per a poder utilitzar energies netes com la solar o l'eòlica.

En este aspecte, els passos guanyats després dels acords de Kyoto han quedat en res després de la no-ratificació dels mateixos per Estats Units. George Bush ha trencat amb la política mediambiental de l'administració Clinton i ha donat marxa arrere en la lluita contra les centrals nuclears. Açò ha provocat un efecte en cadena fins a arribar a la decisió de Finlàndia de construir la major central nuclear d'Europa.

Eixa aixeta que goteja a casa i mai ens vam recordar de reparar és un altre instrument que tortura el planeta. L'aigua és un bé escàs, encara que imprescindible per a la vida. Segons dades de l'ONU, més de 500 milions de persones sofriren escassetat d'aigua en el món i més de mil milions manquen d'aigua potable. La falta d'aigua provoca malalties (cada any moren entre 14.000 i 30.000 milions de persones per infeccions causades per l'aigua) i migracions de població. No obstant, la població mundial només depèn d'una centèsima part del 1% de l'aigua del món.

Altres activitats modernes com l'agricultura agressiva, el turisme o el consum inconscient d'aliments són ferides mortals per al planeta. Una tercera part de la població europea i un 61% dels nord-americans sofrix problemes de sobrecàrrega i l'obesitat s'ha convertit en una malaltia més greu que el tabaquisme.

La Naturalesa es queixa cada dia de totes les ferides, encara que pocs són els qui senten els seus crits. L'educació, el reciclatge, el desenrotllament sostenible, el respecte al medi ambient o una major consciència ecològica serien els remeis casolans per a salvar la Terra.

Ana Muñoz

Font: Centre de Col·laboracions Solidàries

<http://galió.hispavista.com/gentealternativa/miradaalternativa/mirades10.htm>

Susana la autista.

Siempre en silencio, con la mirada puesta en la densidad de su vacío. Con sus ojos saltones, parece inteligente, pero ella nunca te lo demostrará. Susana soñaba con ser la protagonista de un cuento de hadas, pero el tiempo la ha convertido en una sombra sin sentimientos. Sentimientos que perdió por no usarlos, nunca a ti te dirá lo que piensa. Por no hablar está sola, no tiene sueños, maldice todos los cielos.

Susana, que todos las noches se acuesta pensando lo que tendría que haber dicho y no dijo. Susana, que de noche grita y de día ni te saluda por no saber lo que decirte. Que sentada en una mesa con gente no abre la boca, es un mueble más, nunca ha sido indispensable. Hecha de cuero, fría como el acero; sin ningún gesto, sin hidrogeno, oxígeno, carbono o helio.

Emperatriz de la oscuridad, letra de un abecedario muerto, párrafo sin libro. Susana cara de palo, ojos de presa fácil, dientes de rata. Maldita tu timidez. Que no tiene presente, no tiene futuro. Su ángel de la guarda murió de aburrimiento; y en el jardín de su casa los árboles siempre están amarillos tristeza. Susana del Vacío, nadie recordará su vida, a nadie importa si existe o existió. Que recogida en un banco a tu lado, está deseando que le preguntes quien es, para ella contestarte:

- "Hola, soy Susana... reina de los silencios".

Ricardo Bernal

Treballar en hosteleria

Senyors empresaris d'hosteleria:

Ja està bé de queixar-se que no troben gent per a cobrir llocs de treball. Com a familiar d'un treballador d'aquest sector, conec bé com funcionen vostès. Per un salari de saldo es fan jornades de catorze hores al més. Les hores extres a sovint no es paguen i, si es fa, es a preu de misèria. En dies festius es treballa sense cap compensació i en la costa, en temporada alta, no es respecten horaris, ni les mínimes hores de descans diàries. ¡Paguen uns salaris justos i ja voran com sí troben gent!. Però prefereixen demanar al govern que els deixi contractar immigrants

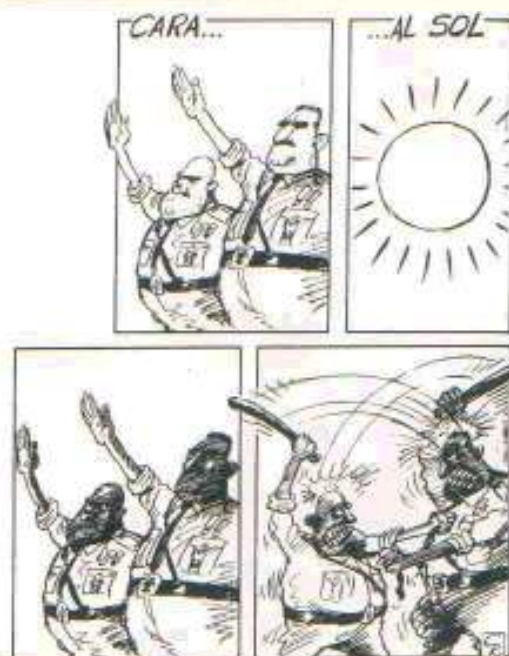

desesperats, disposats a treballar per quatre duros. Així, a més de cobrir un lloc de treball, inclús podran rebaixar els escassos salaris que ara paguen. I al govern ja li està bé, no siga que tingueren que pujar els preus a la clientela i se'ls espatllara l'IPC.

Maria Dolors B. Francesch

(Periódico de Catalunya, 30 d'abril de 2002)

GUERRA I ALTRES ODIS

CAMPANYA CASAL JOVE NOU!!!

No és la primera vegada, ni serà l'última en què dediquem en la revista Camí Nou unes línies per a continuar recordant que les instal·lacions del Casal Jove no són les adequades per a la joventut de Benicàssim. Hi ha gent que pensa que sempre demanem el mateix però, d'això es tracta. No pararem, des de la Casa de Joventut Quelcom, fins que no tinguem en les nostres mans un projecte aprovat d'unes instal·lacions juvenils dignes per a la juvenesa benicassuda.

Ens dona la sensació en els últims anys que la joventut som un destorb per al consistori. Quan el Casal Jove estava ubicat al carrer Bayer (a l'actual penya madridista) ja des de la Camí Nou es van escriure articles de queixa per les condicions del vell Casal, allò era el 1996. No obstant, el canvi a

l'actual ubicació, l'antic ambulatori al costat de correus, va ser un pas en fals, un canvi circumstancial sense millores. El vell edifici no ha patit cap reforma, simplement es traslladà el mobiliari d'un lloc a l'altre.

Fins fa pocs mesos, encara estaven les piques de la sala dels practicants i portes i finestres són les mateixes d'aquell antic ambulatori. En aquests dies en què escrivim aquestes línies, el sostre del Casal Jove és ple de forats. Les goteres inundaren en

diverses ocasions el local juvenil i nosaltres mateixos haguérem d'escampar poals i safes per tal de contindre l'aigua, allò pareixia el "Monasterio de Piedra".

Difícil és fa el treball de la tècnic juvenil del Casal Jove, per a dissenyar any rere any un calendari d'activitats a realitzar en un local tan menut. Es per açò que la majoria d'activitats i cursos (monitors, socorrisme...) s'han de realitzar en altres llocs com la Casa de Cultura. El nostre Casal no té ni una habitació

acondicionada per a donar un curset o una xarrada.

La solució no passa per posar més pegats ni per traslladar-nos al primer forat lliure que aparega, sinó per la construcció d'un nou Casal Jove. Aquelles i aquells que fem d'usuaris del Casal Jove coneixem les seues deficiències i per això nosaltres, la joventut d'aquest poble, no pararem fins que les nostres peticions siguin una realitat

Des de la Casa de Joventut Quelcom considerem que la construcció d'un nou Casal Jove al nostre poble ha de ser un objectiu prioritari dels nostres dirigents polítics. Així ho venim reclamant des de fa temps i creem que no ens falta raó quan molts partits han inclòs aquesta idea, al llarg dels anys, en el seu programa electoral. Incomprensiblement quan formen part de l'equip de govern i estan en condicions d'acomplir la seua promesa arraconen sistemàticament el projecte.

Perquè estem farts que ens prenguen el pèl, des de la nostra associació encetem una campanya per a exigir als polítics que facen efectives les seues promeses. Aquesta campanya inclourà la recollida de firmes, repartiment d'enganxines, fullets informatius i penjada de cartells. A més no descartem altres mesures de pressió. Esperem la teua col·laboració. **CASAL JOVE JA!!!!**

A. J. QUELCOM

EL CASAL JOVE. UNA INFRAESTRUCTURA PENDENT

La necessitat d'equipaments específics de joventut a l'hora d'un treball d'animació socio-cultural en una ciutat és evident. Per a tots és sabut que a partir dels 14 anys, aproximadament, l'individu tendix a disminuir les seues relacions amb els adults (família sobretot), en funció d'augmentar les relacions amb els seus iguals. La colla, el grup d'amics, especialment en l'adolescència (encara que també en la resta d'etapa juvenil), prenen gran importància per a la vida de cada individu. Estos grups, els anomenats grups naturals, es reuneixen en espais específics no freqüentats habitualment per adults: Pubs, discoteques de moda, places, recreatius... Estos són els espais i equipaments en els quals, els jóvens, passen gran part del temps d'una etapa de vida molt important en el que és la integració (social de l'individu). La característica més lamentable de gran part d'estos equipaments és que estan en mans privades i per tant la filosofia d'estos respon a un interès economico-consumista. Pel que podem concloure, per tant, que este període important del procés de socialització de l'individu es dona sense una altra alternativa que possibilita una inserció més crítica, més creativa en la vida social.

Els que tenim la responsabilitat de treballar l'animació socio-cultural amb els jóvens i per tant, la de potenciar eixa inserció alternativa en la societat, no hem d'oblidar eixa realitat. Els jóvens, especialment els més jóvens, s'ajunten en grups naturals que busquen espais específics de convivència. Donant-se, d'altra banda, en

general, la incomunicació entre estos grups, i a vegades enfrontament, entre els més identificats amb alguna "tribu urbana".

Si el que pretenem és incidir en el procés d'inserció social dels jóvens de forma que este possibilita un canvi cap a una societat més participativa, més solidària, hem de plantejar-nos que és necessari treballar estos grups naturals perquè passen a ser grups organitzats, i possibilitar la creació de grups de jóvens centrats en interessos concrets per a potenciar que es donen en ells processos de presa de decisió democràtica, de solidaritat interna i amb altres grups, de presa de posicionament crític. Per a això es fa necessari comptar amb infraestructures específiques, on el jovença es trobe a gust i on es puguin desenrotllar els aspectes que hem comentat.

[...] Una proposta de Casal Jove

Per tant podríem dissenyar el nostre Casal Jove dotat de tres plantes: Una primera planta seria un multi-pub on, tenint en compte que un dels punts de referència dels jóvens és la música, es pogueren escoltar distints tipus de música en distints racons, amb distinta decoració i sense gran separació física entre estos subespais. Esta primera planta es completaria amb un xicotet auditori-discoteca sala d'audició, adossat al multi-pub en la que es programara audicions de grups en directe de tota classe, però sobretot jóvens, i es

realitzara sessions de discoteca, cada dia amb un determinat tipus de música (pop, heavy, rockabilly). Esta planta, inclús amb una política de preus assequibles, s'autofinançaria, a més de crear llocs de treball.

En un segon pis tindriem sales d'espai reduït i d'ús múltiple, locals de reunió de grups,...que dotarien d'infraestructura a grups ja assentats, i que ens serviria per a la posada en marxa d'aquelles activitats i servicis que generaren nous grups entorn a un interès comú i, que una vegada finalitzada l'activitat o utilitzat el servici continuarien funcionant de manera autònoma, democràtica i assembleària. Estarien ací el servici de préstec de material d'acampada, el CIJ, els cursos d'inserció professional, els locals d'assaig de grups de rock, els tallers de T.L. ...El finançament d'este segon pis hauria de ser en part públic, havent d'assumir els propis grups que gasten la infraestructura., la responsabilitat de finançament de l'espai.

El tercer pis hauria d'estar constituït per habitacions de no més de dos llits, on els jóvens pogueren passar un cap de setmana preparant-se una oposició o uns exàmens, si en sa casa no tingueren espai o tranquil·litat per a això, on una parella puga passar una vesprada o una nit amb una determinada intimitat, sense necessitat d'haver d'anar a buscar-se un lloc fosc en qualsevol carrer o hort, de manera incòmoda i falta de seguretat i higiene, on pogueren inclús acudir aquells jóvens que per algun problema desitgen o tinguen necessitat d'apartar-se temporalment de la vivenda familiar. Seria important que hi haguera una atenció especial per part del centre de planificació familiar en la zona cap a esta tercera planta. El finançament d'este tercer pis hauria de ser públic i el seu funcionament seria semblant al d'un alberg i de fet podria usar-se com a tal, possibilitant-se així la realització d'intercanvis de grups de jóvens amb altres ciutats, països,... .

L'existència d'este tercer pis es justifica en la mesura en què és llunyana una política de vivenda que facilite als jóvens l'accés,

d'una manera econòmica, a xicotets habitacles, estil porxe possibilitant així la seua independència. A açò se suma l'actual problemàtica de desocupació juvenil, un altre factor important que impedit l'accessibilitat dels jóvens a la vivenda.

La configuració de la primera planta multi-pub (que no gran bar o casino, com ocorre en alguns casals hui), respondria a la realitat apuntada abans que els jóvens es reunixen en infraestructures específiques, en especial entorn a un punt de refència musical. Al mateix temps, i bàsicament amb el segon pis, podríem incidir d'una manera pedagògica en allò que és la inserció crítica, solidària i participativa dels jóvens en la societat a través de la pertinença dels individus a grups organitzats, assemblearis i autònoms. D'altra banda atendríem, amb la tercera planta, a una necessitat dels jóvens a la qual generalment no es fa cas, i és la de tindre uns espais d'intimitat i de relació, propis. Els xiquets i els adults tenen estos espais; els jóvens, a qui se'ls queda la vivenda familiar curta, i mentre no tenen possibilitat d'independitzar-se, ¿amb quins espais d'intimitat compten?

Fragment del llibre: *Apuntes básicos para el animador juvenil*

Crònica de BENICÀSSIM any 2043:

"La asociación de jubilados Quelcom sigue reclamando nuevas instalaciones para realizar sus actividades. Esta asociación viene reivindicando la mejora del cuchitril cedido por el Ayuntamiento desde finales del siglo XX. Según fuentes

del Ayuntamiento hay unos terrenos, allá a tomar por el culo, todavía por calificar donde estos jóvenes, perdón, jubilados, podrían tener en breve un nuevo local... bla, bla, bla, bla, bla, bla."

**VOLEM UN
CASAL JOVE
NOU!!!**